

Božja i sotonska obećanja

Pred čovjekom su neprestano različiti izbori: ili teži onomu što mu pruža sadašnjost ili pokušava postići ono što dolazi nakon nje – vječnost. Pred nama su: sotonsko obećanje - PROLAZNOST, i Božje obećanje – VJEČNOST. Dakle, na čovjeku je da izabire između zavodljivosti i privlačnosti prolaznoga, i skrovitosti onoga što nikada ne prestaje. Kada je Isus odveden u pustinju, Bog daje svoje tumačenje Sotoninih obećanja.

Vječni život i prolazni život. Možemo postići slavu, bogatstvo i ljubav, no jednoga će dana sve to proći, nestati, razbiti se kao glinena posuda! Možda ćemo postati slavni u ovome ili onome, i možda nema ništa loše u tome. No, ostaje pitanje, što kada osvojimo vrhunac? Slijedi smrt i potpuni gubitak onoga što nudi ovaj svijet. Razmislite malo o tome? Što ostaje nakon što izdahneš, nakon što te ovdje više neće biti, kada te zemlja više vidjeti neće i ti nikada više nogom nećeš kročiti na ovu zemlju? To je kao kad bismo osvojili vrh planine na kojemu nema NIŠTA!!! Pa čemu onda sve to? Je li to tvoj smisao života?! Samo naprijed. Sotona obećava i daje, ali ti na kraju sve to i više od toga oduzima, a to je ne samo sve što si imao ovdje na zemlji, nego i VJEČNOST! Čak ni obitelj ili život bez problema nisu cilj, već u NAJBOLJEM slučaju sredstvo za postizanje vječnosti.

Sjeti se Isusove prispodobe o čovjeku koji pripravlja gozbu. Sjeti se tko nije došao i ZAŠTO!! Nisu došli oni koji su se sredili u ovome životu! Jedan se oženio (čovjek može skrenuti pozornost duše s Boga, pa je tako mnogima važnija obitelj od vječnosti), drugi je kupio njivu (veliko poduzeće, imanje...), treći je kupio pet jarmova volova (vozni park i sl., što može potpuno odvratiti ljudsku pozornost od onoga bitnoga). Nijedna od tih okolnosti nije grešna. Ono što je pogrešno u tome jest sotonina zamka koju ne vidimo i takvom je doživljavamo. I džaba sve što Isus govori, jel da?! Kršćani smo, a živimo kao da On nije Bog i kao da to nije njegova Riječ! Jel tako?! Bitno da smo mi sad sretni, da sad imamo. Koga briga za vječnost! Kao Izraelci u pustinji mrmljamo protiv Boga i Mojsija kojeg nam Bog šalje i tražimo ono što mislimo da je naše – ODMAH I SADA! To je ucjena Boga kršćanine! Zar nije? Ako nećeš Bože, služiti ću đavlu jer sam sebično i promašeno stvorenje koje ne zna misliti dalje od danas. Svoju ću plitkoću i nerazumijevanje onoga što nazivam: „moje dobro“, pokriti iskrivljenim tumačenjem ili relativiziranjem Božje Riječi! A tu je Sotona najbolji. Najveći teolog i pedagog svetog Pisma. I evo nas sinko, kćeri kod pragrijeha naših praroditelja! Dobrodošli!

Čestitam vam kršćani. Kao loš trgovac zamjenjujete vječni gozbu i raskoš za što? Za topli sendvić!!! Dok su drugi, malobrojni prodali SVE ŠTO SU IMALI da kupe njivu u kojoj leži skriven biser. Sve što su imali! A mi ni suvišak. Kad ćemo razumjeti da je smisao našega života, zapravo, kupovanje vječnoga života?! A mi u svojim džepovima redovito stišćemo svoje novčanice – „vrijeme“, i kao pravi škrtci zadovoljavamo se samo razgledavanjem proizvoda vječnosti, divimo se, ali jedno je sjediti u publici teatra i pljeskati istini, a drugo je stajati na pozornosti i učiniti nešto. Nitko ne želi biti glumac na pozornici, svi mi želimo sjediti u publici i bez truda i napora biti dio tog događaja na pozornici. Jednom prilikom je Isusu prišao bogat mladić. Isus mu je rekao: „Sve rasprodaj...“, a on je otišao „tužan“ (Lk 18,22). Taj mladić je postao svjestan da ne posjeduje ono što ima, da ne raspolaže onim što mu se čini da ima. Jednako je i s onim koji se bojao iskoristiti svoj jedini talent.

„Doista, onomu koji ima još će se dati, neka ima u izobilju, a od onoga koji nema oduzet će se i ono što ima. A beskorisnog slugu izbacite van u tamu. Ondje će biti plač i škrgut zubi.“ (Mt 25,29-30). Ali mi i unatoč svemu rečenome, unatoč tome što su ovi otišli tužni, imamo neko svoje radosno tumačenje, new age tumačenje o ljubavi Božjoj koja je više slika „dobre vile u Pepeljugi“, dok zapravo svi znamo da je „car gol“, jer istina stoji pisanim slovima pred nama. Naš problem s Božjom Riječju ostaje naš problem. To nije problem slike Boga! Ali, dovoljno je da se nama to ne sviđa. Dovoljno je da nas netko potvrdi u našem ne slaganju i nezadovoljstvu onoga što se od nas traži, da mi budemo zadovoljni sa vlastitom kreiranom fatamorganom, koja je prošla na demokratskom glasanju o istini. Još gore ukoliko je ta fatamorgana đavolska konstrukcija, koju on MAJSTORSKI projicira na PLATNO naših ČEŽNJA I SNOVA, te nam se čini tako lijepim i dobrim da ne razumijemo zašto bi Bog bio protiv dobra naše duše!!! E moj đavle, lukava zmijo. Lako je u pustinji, tj. u odsutnosti iskustva Boga stvarati lažne iluzije prouzrokovane žeđu stvorenja. A ti čovječe shvati da si žedan jer nemaš Boga, a ne zbog nedostatka ovoga ili onoga!!!

Izraelci su osvojili Jerihon, ali ništa iz njega uzeli nisu! Sve je bilo pod kletvom zvanom „HEREM“. Jerihon je simbolizirao ovaj svijet. I mi smo pozvani osvojiti ga! Ne živjeti od toga da budemo isti kao i oni! Čemu onda osvajanje? Zbog zavisti možda? Osvajanje grada u Bibliji UVIJEK je završavalo njegovim pustošenjem! Govori li nam to nešto?! Knjiga o sucima nas uvodi u prostranstva osvajanja Obećane zemlje. I to je predivan rat, ako ga shvatimo biblijski. Trebali su zaposjesti zemlju i pripremiti se za nešto veće – na odricanje. Jer nemožeš zaposjesti ono što nisi osvojio, a nisi osvojio ono čime ne gospodariš. A gospodariti možeš samo onime što ne vlada s tobom, nego ti s njime.

A to znači da tvoja radost ne ovisi o tome, nego o nečemu drugome što je iznad toga. Prema Božjoj zapovjedi krenuli su u pohod na konkretnu zemlju da bi je se odrekli, jer tako zapravo zadobivaju SVE. U ovom svijetu se trebamo pripremiti za drugi svijet. Osvajanjem ovog svijeta, osvajamo zapravo drugi svijet, onaj vječni! „Ne zgrčite sebi blago na zemlji, gdje ga moljac i rđa nagriza i gdje ga kradljivci potkapaju i krađu. Zgrčite sebi blago na nebu, gdje ni moljac ni rđa ne nagriza i gdje kradljivci ne potkapaju ni krađu“ (Mt 6, 19-20). Pisac poslanice Hebrejima ide korak dalje, kada piše da čak treba „s radošću prihvatiti otimanje dobara znajući da imate bolji, trajan posjed“ (Heb 10,34). U Lukinu evanđelju Isus ističe da treba odbaciti sve da bi se postalo njegovim učenicom. Tko se ne odrekne onoga što ima, ne polovine, ne većine – već svega – taj ne može biti njegovim učenicom (Lk 14,33). Dodajmo k tome, ne samo svega, već svega što ima – odnosno onoga čemu čovjek teži ili na što polaže pravo. Takvo „pravo“ zapravo je ropstvo. Materijalna, emocionalna, intelektualna, pa čak i duhovna nezasićenost zarobljuju. Tada ne samo da nekoga ili nešto navezuješ na sebe, nego i sam bivaš svezan – ne možeš biti slobodan.

I što nam u konačnici daje ovaj svijet i ova zemlja?! Odgovor znamo. Sotona nam obećava sjajan prolazni život, prepun ugone i slave, bogatstva i zadovoljstva, **POD JEDNIM UVJETOM** – odreci se vječnog života!!! Koji su njegovi aduti? **UŽIVANJE, PUTENOST, PRIVLAČNOST, VELIČINA, SNAGA, VLAST, RASKOŠ...** Sve nam se to nameće velikom snagom: lakomost, oholost i požuda – sve je to vrlo privlačno, **ALI JE PROLAZNO!** Sotonino obećanje simbolično dočarava Veliki Babilon iz knjige Otkrivenja (Otk 18,3)

Sinko i kćeri „kršćanska“! Sotona će te učiniti slavnim, bogatim, razvratnim. Jedino što moraš učiniti jest odreci se vječnoga života i prijateljstva s Kristom. Bit ćeš slavan i zadovoljan, bogat i moćan... neko vrijeme! Poslije će ti sve to biti oduzeto – pomalo ili odjednom. Dobro su nam poznate riječi iz knjige Otkrivenja kada Isus kaže da će doći kao „tat“ (kao kradljivac u noći) ako se ne obratimo.

Ima li „**NAŠ INTERES**“ smisla ako znamo da ćemo biti okradeni, i da usprkos tome to želimo dobiti? Albert Einstein je u skladu s ovim istakao jednu stvar:

„Dvije stvari su beskonačne! Svemir i ljudska glupost. Ali kod svemira još nisam posve siguran.“